

Sygn. akt III KB 5/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z wniosku obrońcy oskarżonego **K. T.**
o zbadanie spełnienia przez SSN Małgorzatę Bednarek wymogów niezawisłości i
bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jej powołaniu oraz
postępowaniu po powołaniu w sprawie o sygn. akt III KK 338/22,
po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2022 r.
na posiedzeniu w Izbie Karnej
kwestii dopuszczalności rozpoznania tego wniosku
na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.
o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm.)

postanowił:

**wniosek obrońcy oskarżonego K. T., złożony w trybie art. 29 §
5 ustawy o Sądzie Najwyższym, w sprawie o sygn. akt III KK
338/22, dotyczący sędzi SN Małgorzaty Bednarek, pozostawić bez
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sędzia SN Małgorzata Bednarek została wyznaczona do rozpoznania
kasacji w sprawie sygn. akt III KK 338/22. W dniu 19 sierpnia 2022 r. obrońca
oskarżonego K. T. złożył na podstawie art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o
Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904 ze zm. – dalej: u.SN) wniosek o
stwierdzenie braku spełnienia przez SSN Małgorzatę Bednarek wymogów
niezawisłości i bezstronności. Wniosek ten został przyjęty do dalszego
procedowania przez Prezesa Izby Karnej.

Następnie postanowieniem z 27 października 2022 r., wydanym w sprawie III KK 338/22, Sąd Najwyższy uwzględnił wniosek SSN Małgorzaty Bednarek i na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. wyłączył ją od udziału w tej sprawie.

W zaistniałej sytuacji wniosek złożony w oparciu o przepis art. 29 § 5 u.SN nie może być merytorycznie rozpoznany, albowiem sędzia SN Małgorzata Bednarek została już wyłączona od rozpoznania powołanej wyżej sprawy kasacyjnej, a to nie pozwala na badanie, czy w tej sprawie spełnia wymogi niezawisłości i bezstronności.

Mając na względzie okoliczność, że art. 29 § 15 u.SN przewiduje skład pięciu sędziów Sądu Najwyższego tylko do rozpoznania wniosku, a po rozpoznaniu wniosku w tym trybie jest możliwe wydanie tylko dwóch rodzajów orzeczeń, tj. oddalenia wniosku (art. 29 § 17 u.SN) lub wyłączenia sędziego (art. 29 § 18 u.SN), jest oczywiste, iż obecna sytuacja procesowa związana z wyłączeniem sędziego, co do którego złożono wniosek o tzw. test z art. 29 § 5 u.SN, nie pozwala na skierowanie sprawy na posiedzenie w tym trybie. Ponieważ u.SN nie reguluje takiego układu procesowego w sposób autonomiczny, a w art. 29 § 24 w pozostałym zakresie odsyła do odpowiedniego stosowania przepisów o zażaleniu w postępowaniu, którego wniosek dotyczy, konieczne było dokonanie oceny tego układu procesowego na gruncie przepisów rozdziału 48 (przepisy ogólne) oraz rozdziału 50 (zażalenie i sprzeciw) Kodeksu postępowania karnego.

W związku z tym wskazać trzeba, że wprowadzie obecny etap postępowania to w dalszym ciągu postępowanie przed Sądem Najwyższym, który jest właściwy funkcjonalnie do rozpoznania wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie testu niezawisłości i bezstronności sędziego SN Małgorzaty Bednarek, ale nie może go rozpoznać w trybie art. 29 § 15 u.SN, jako że wniosek ten stał się bezprzedmiotowy wobec uprzedniego wyłączenia tego sędziego. Ponieważ wniosek ten został przyjęty przez Prezesa Izby Karnej jako dopuszczalny w momencie jego składania, a obecnie nie może być dalej procedowany z powodu niemożności dokonywania ocen w płaszczyźnie wskazanej w art. 29 § 5 u.SN co do osoby wskazanej we wniosku - z powodu jej wyłączenia – to przepisem prawa

procesowego, który powinien być w tym zakresie stosowany, jako norma odesłania jest art. 430 § 1 k.p.k. Przepis ten nakazuje sądowi odwoławczemu, który ma rozpoznać zażalenie (taki tryb wskazuje art. 29 § 24 u.SN), pozostawić bez rozpoznania niedopuszczalny środek odwoławczy, który został przyjęty przez prezesa sądu pierwszej instancji (odpowiednio: Prezesa Izby Karnej). Wprawdzie przepis ten wskazuje, że następuje to w sytuacji wniesienia środka odwoławczego po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo gdy jest on niedopuszczalny z mocy ustawy, ale trafnie podnosi się, iż takie rozstrzygnięcie należy wydać również wtedy, gdy przedmiot zaskarżenia przestał istnieć (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 września 2022 r., II KB 1/22 i powołane tam piśmiennictwo).

Odnosząc te okoliczności do faktu, że przedmiotem postępowania w trybie art. 29 § 5 u.SN jest kwestia istnienia wymogów bezstronności i niezawisłości konkretnego sędziego, to niemożność orzekania w konkretnej sprawie przez sędziego, co do którego wniosek taki skierowano, jest tożsama z tak postrzeganą przeszkodą w rozpoznaniu sprawy.

Z uwagi na powyższe, konieczne było pozostawienie wniosku bez rozpoznania na posiedzeniu w składzie określonym w art. 30 § 2 k.p.k. Skoro bowiem ten wniosek nie może dalej być procedowany, w takim układzie procesowym należało zastosować przepis, który stosownie do treści art. 29 § 15 u.SN określa skład sądu odwoławczego uprawnionego do orzekania w trybie art. 430 § 1 k.p.k.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[as
at]